

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **V. M.**, narozený ..., občan Ukrajiny
trvale bytem L. 182, N., U.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. CPR-5908-5/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 8. 7. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. CPR-5908-5/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 12. 2018, č. j. KRPS-285754-27/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování mu byla určena v délce 30 dnů od

právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě předně v obecné rovině namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázal na povinnost správního orgánu dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž v projednávané věci správní orgán dle názoru žalobce zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, nikoliv v jeho prospěch. Správní orgán rovněž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce má dále za to, že žalovaná se nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. V souvislosti s uvedenými zásadami žalobce namítal nepřiměřenost uloženého opatření, a to ve vztahu k jeho formě i délce. Uložené opatření podle žalobce neodpovídá okolnostem případu, poukázal přitom především na to, že žalobce v řízení plně spolupracoval. Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobci dobrovolně opustit území. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložené opatření na život žalobce, předně negativní dopad na možnost cestování po území EU v budoucnu. Namítá, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem, a zejména pak k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, v důsledku čehož správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí pak považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zde správní orgán I. stupně pouze uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky vyhoštění na život žalobce se nikterak nezabývá. Rozhodnutí proto shledává formalistickým. Je toho názoru, že odůvodnění otázky přiměřenosti nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Namítá, že nebylo vzato v úvahu, že žalobce má povolen legální pobyt na území Polska. Ztráta možnosti pobývat na území Polska je pak nepochybně zásahem do soukromého života žalobce.
4. Žalobce dále namítal otázku samotné účelnosti rozhodnutí, neboť krátce po zahájení řízení opustil území ČR. Považuje proto uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti již uložení správního vyhoštění nevyžaduje, a to navíc za situace, kdy jeho uložení žalobce zatěžuje nad únosnou míru. Upozornil na to, že ačkoliv se po celou dobu řízení zdržuje mimo území ČR, lhůta vyhoštění mu počne běžet až skončením řízení, má proto za to, že žalovaný měl při rozhodnutí o odvolání délku vedeného řízení zohlednit a do přijatého opatření ji promítnout.
5. Ve vztahu k délce uloženého správního vyhoštění dále namítl, že tato nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici. Má za to, že stanovená délka není odůvodněna okolnostmi případu, neboť žalobce pouze několik dní údajně nelegálně pracoval, nemá trestní minulost, nedopustil se žádného přestupku. Uzavřel, že není zřejmé, na základě čeho správní orgán I. stupně uložil správní vyhoštění právě v takové délce.
6. Žalobce rovněž brojí i proti lhůtě poskytnuté k opuštění území, kterou považuje za zcela nedostatečnou a její délku opětovně za nedostatečně zdůvodněnou. Připustil, že vlastní

cestovní pas a má dostatek prostředků, aby mohl vycestovat, avšak v poskytnuté 15denní lhůtě nestačí nejen obstarat jízdenku, ale též vyřídit veškeré náležitosti spojené s odjezdem, tj. ukončit ostatní právní vztahy.

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Má za to, že v napadeném rozhodnutí se podrobně k věci vyjádřila, přezkoumatelným způsobem zdůvodnila naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a vypořádala se rovněž i s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, navrhla proto žalobu zamítnout.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl přistižen dne 20. 9. 2018 v rámci pobytové kontroly zaměřené na oprávněnost výkonu zaměstnání cizích státních příslušníků provedené odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje v provozovně společnosti Automotive Painting Partners s.r.o. na adrese Pražská v Nymburce. Žalobce v pracovním oděvu vykonával pracovní činnost spočívající ve výrobě dílů pro automobily. Na výzvu předložil platný cestovní pas Ukrajiny s vyznačeným vízem Polské republiky typu D s platností od 10. 4. 2018 do 5. 3. 2019, délkou pobytu 180 dní a možností vícenásobného vstupu. Platné povolení, které by jej opravňovalo k výkonu uvedené pracovní činnosti, však nepředložil. Jednatel společnosti uvedl, že kromě 70 kmenových zaměstnanců najímá další pracovníky přes pracovní agentury, přičemž dvě z nich zaměstnávají i cizince, zmíněného dne se jednalo o agenturu VSP WORK s.r.o.
9. Ještě téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V rámci svého výsledku žalobce uvedl, že přicestoval z Ukrajiny přímo do České republiky za účelem výdělků. Nikdy v Evropě nebyl a neví, jak to tu funguje ohledně povolení k pobytu či pracovního povolení. Polské vízum mu zprostředkoval někdo na Ukrajině, neví, co účel tohoto víza znamená. V Polsku na toto vízum nikdy nepracoval. K výkonu práce na území ČR ho nikdo nevyslal, přijel dobrovolně. Dne 10. 7. 2018 absolvoval školení a den poté začal pracovat. Nemá vydáno povolení k zaměstnání a ani nemá živnostenské oprávnění. Společnost VSP WORK s.r.o. nezná, zaměstnání v Nymburce si sehnal prostřednictvím krajana. Pracovní smlouvu nemá. Popsal svou náplň práce s pracovní dobou od 6:00 hodin do 18:00 hodin, odměnu dostával jednou za měsíc hotově od jiného Ukrajince. Pracoval za 80 Kč na hodinu. Měl v úmyslu zde pracovat 5 měsíců. Uvedl, že na území ČR pobývá společně s manželkou, zbytek rodiny žije na Ukrajině, na Slovensku má bratrance. Manželka byla zajištěna spolu s ním, odcestují společně domů. Na území ČR nemá vytvořeny žádné vazby, vyhoštěním by tak nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Uvedl rovněž, že mu v případě vycestování nehrozí na Ukrajině žádné nebezpečí. Má finanční prostředky na vycestování, z hlediska zdravotního stavu je v pořádku.
10. Ve spise je dále založena rámcová smlouva mezi VSP WORK s.r.o. jako agenturou práce a Automotive Painting Partners s.r.o. o dočasném přidělení zaměstnanců.
11. Ze sdělení Úřadu práce ČR vyplývá, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání. Je přihlášen zaměstnavatelem VSP WORK s.r.o. s tím, že byl vyslán zahraničním zaměstnavatelem AGRAT Sp. z o. o. z Polska k plnění úkolů vyplývajících ze smlouvy na základě § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017

Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) s uvedeným místem výkonu práce v Nymburce od 22. 5. 2018.

12. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobce možné, neboť důvody podle § 179 zákona o pobytu cizinců pro nemožnost vycestovat neshledalo.
13. Dne 6. 11. 2018 byl právní zástupce žalobce správním orgánem I. stupně vyrozuměn o tom, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo ukončeno. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů. Vyrozumění bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 6. 11. 2018, na vyrozumění však nikterak nereagoval.
14. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 12. 2018 uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie v délce 1 roku, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a uvedl podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dospěl k závěru, že žalobce naplnil podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť má provedeným dokazováním za prokázané, že byl jako cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. V této souvislosti popsal způsob výkonu práce žalobce ve firmě Automotive Painting Partners s.r.o. tak, jak byl v řízení zjištěn. Dále se zabýval otázkou, zdali by vyhoštění žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že nikoliv. Zohlednil zejména to, že žalobce zde pracuje bez povolení k zaměstnání, čímž porušuje právní předpisy České republiky, nemá zde vytvořeny žádné vazby, nic mu nebrání v návratu na Ukrajinu, kde žije i jeho rodina. Poukázal přitom na výsledek žalobce, jemuž byl přítomen i tlumočník, kde se sám žalobce vyjádřil v tom smyslu, že vyhoštění za nepřiměřený zásah nepovažuje. Má za to, že žalobci byl dán dostatečný prostor se vyjádřit k přiměřenosti rozhodnutí, rovněž i jeho právní zástupce pak měl možnost uvést další rozhodné skutečnosti k věci. Správní orgán I. stupně dále odkázal na závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra s tím, že neshledal důvody, které by vycestování znemožňovaly. Stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, odůvodnil jednak výkonem práce bez povolení k zaměstnání a délkou, po kterou zde pracoval, přesahující dva měsíce. Doba k vycestování považuje přiměřenou tomu, aby žalobci bylo umožněno podání případných opravných prostředků a vyřízení záležitostí s vycestováním spojených, přičemž poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné zvláštní záležitosti, které by byl nucen řešit.
15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil vyjma totožných odvolacích námitek jako v žalobě, i námitku nedostatečného a nepřezkoumatelného posouzení otázky možnosti jeho vycestování, a to především ve vztahu k hrozícímu nebezpečí vážné újmy v případě vrácení do země jeho státního občanství, kde probíhá ozbrojený konflikt.
16. S ohledem na obsah odvolací argumentace žalobce požádala žalovaná Ministerstvo vnitra o přezkoumání jejich závazného stanoviska ze dne 19. 10. 2018. Ministr vnitra jej závazným stanoviskem ze dne 26. 3. 2019 potvrdil. Uzavřel, že v současné době neexistují důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly nucené

vycestování žalobce do země, jejímž je státním občanem. Odkázal na vydané závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které se bezpečnostní situací na Ukrajině zabývalo a vycházelo přitom z informačního materiálu týkajícího se situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, který je ve spise rovněž založen, z něhož vyplývá, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině se obecně stabilizovala, zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech Ukrajiny. V oblasti, v níž žalobce naposledy s rodinou žil, probíhá všední život bez vážnějších problémů, potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů jsou zajištěny.

17. Zástupce žalobce byl dne 29. 3. 2019 vyrozuměn o doplnění spisového materiálu o stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro seznámení se se stanoviskem a vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
18. Žalovaná následně vydala dne 28. 6. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečným podkladovým materiálem. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná v první řadě uvedla, že jsou velmi obecné, a není tak zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti žalobce namítal. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce byl zaměstnán na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv jeho vydání bylo nutnou podmínkou výkonu práce. Neshledala, že by se správní orgán I. stupně otázkou přiměřenosti ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vůbec nezabýval či se kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval pouze po formální stránce, a v tomto ohledu se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a odkázala přitom zejména na stranu 8 prvostupňového rozhodnutí, kde jsou tyto důvody prezentovány. Zdůraznila zejména, že žalobce je zdravý, na Ukrajině žije převážná část jeho rodiny, na území ČR nemá vytvořeny žádné vazby, přicestoval ryze z ekonomických důvodů, a to společně s manželkou, s níž byl rovněž zajištěn. K námitce smírného řešení žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců takovou variantu neupravuje. Ve vztahu k tvrzené nedostatečně posouzené možnosti vycestování žalobce a absenci podkladů žalovaná uzavřela, že správní orgán I. stupně si řádně a v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, na jehož základě rozhodoval a které bylo posléze v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra. Neshledala pochybení ani v době stanovené k opuštění území, neboť její délka umožňuje obstarat veškeré potřebné náležitosti. Doba, po kterou nelze žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění umožnit vstup na území Evropské unie, byla dle žalované stanovena v zákonném rozmezí, přiměřené výši a způsob rozhodnutí se nevymyká zavedené praxi v obdobných případech, přičemž správní orgán I. stupně toto své rozhodnutí řádně odůvodnil. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 28. 6. 2019.
19. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené a přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
22. Pokud žalobce v první řadě namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i v jeho prospěch, nelze mu přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobce uplatnil prvou námitku ve velmi obecné rovině, nevymezil, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů a nenavrhuje žádný důkaz. Správní orgány nejsou povinny z vlastní iniciativy vyhledávat pouze okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, pokud si byl snad žalobce takových skutečností vědom, měl je již v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit. V této souvislosti nutno zmínit, že ani v žalobě však žalobce žádnou takovou konkrétní skutečnost, která měla být v jeho prospěch zjištěna, neuvádí.
23. Žalobce dále v obecné rovině namítal, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly tak šetřeny oprávněné zájmy žalobce, a proto má za to, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tuto obecnou námitku dále rozvedl poukazem na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k formě i délce uloženého opatření. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí zejména na straně 7, ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně a vypočetl konkrétní okolnosti, na jejichž základě přiměřenost posuzoval. Pokud žalobce shledává uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s argumentací, že se správním orgánem plně spolupracoval, a správní orgán tak měl přistoupit ke smírné variantě řešení věci a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, nelze mu dát za pravdu. Nutno připomenout, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Správní orgán tak postupoval správně, pokud žalobci správní vyhoštění uložil. Skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, tak nemůže mít za následek jiný postup ve věci, neboť jak z uvedeného plyne, správnímu orgánu za daných okolností (tedy za situace, kdy žalobce naplnil předpoklady citovaného ustanovení) nezbylo než žalobci správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na rozsudek ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, či rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS. V návaznosti na to je třeba též zmínit, že součinnost žalobce byla zjevně vzata v úvahu při stanovení délky správního vyhoštění (strana 7 napadeného rozhodnutí).

24. Žalobci rovněž nelze přisvědčit, uvádí-li, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Zcela opomíná, že správním vyhoštěním bylo postihnuto protiprávní jednání žalobce, kterého se prokazatelně dopustil, a proto bylo na místě správní vyhoštění uložit. Skutečnost, že žalobce území České republiky opustil dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Jak bylo zmíněno již výše, správní orgány nemají možnost volby, zdali správní vyhoštění uloží či nikoliv, proto za splnění zákonem stanovených podmínek ustanovení § 119 odst. 1 mají povinnost správní vyhoštění uložit.
25. S tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, nemůže soud souhlasit. Žalobce se mohl vyjádřit především v rámci svého výslechu dne 20. 9. 2018, kdy mu byly kladeny konkrétní otázky právě i ve vztahu k namítané nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze opomenout, že žalobce byl rovněž vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu, a to jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným v odvolacím řízení, avšak ve stanovené lhůtě tak neučinil. Žalobci taktéž nic nebránilo vyjádřit se ke všem rozhodným skutečnostem v průběhu celého správního řízení.
26. Pokud žalobce dále brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, není tato námitka důvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při své výpovědi uvedl, že na území České republiky je pouze s manželkou, která byla zajištěna společně s ním, zbytek jeho rodiny, včetně jeho dcery, žije na území Ukrajiny, pouze na Slovensku žije jeho bratranec. Vypověděl, že zde nemá žádné společenské ani kulturní vazby, a výslovně uvedl, že vycestování zpět na Ukrajinu pro něj nebude představovat zásah do soukromého či rodinného života, pojedje domů se svou manželkou, která byla rovněž zajištěna. Při svém výslechu dále uvedl, že do České republiky přijel s cílem vydělat si peníze prací.
28. Na základě těchto skutečností správní orgány zcela správně zhodnotily, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, naopak rodinné vazby jej váží k zemi, jejímž je občanem. Vzaly přitom v úvahu i délku pobytu žalobce na území České republiky, kdy k integraci do společnosti ani dojít nemohlo. Z výpovědi žalobce pak rovněž vyplývá, že veškerý čas trávil v podstatě v práci, nesdělil, že by se jakkoliv do společenského dění zapojoval a nějaké vazby, které by jej s územím České republiky pojily, si zde vytvářel. Žalovaný prezentoval svůj názor, s nímž se soud plně ztotožňuje, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak je nutné v každém jednotlivém případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Srovnatelně

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, konstatoval, že *“zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince.”*

29. Nelze dát žalobci za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má cizinec kam vrátit. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zcela evidentní, že se při posuzování otázky přiměřenosti zabývaly celou škálou podmínek dle citované právní úpravy. Proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se žalobce mylně domnívá.
30. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnání platné povolení k pobytu vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Na tomto místě je třeba připomenout, že bylo čistě rozhodnutím žalobce nekonzumovat udělené polské vízum, námitka žalobce se tak jeví ryze účelově. Z obsahu správního spisu je zcela evidentní, že žalobce žádal o polské vízum, aniž by měl záměr se na území Polské republiky zdržovat a pracovat tam. Sám výslovně při výslechu uvedl, že přijel do České republiky přímo z Ukrajiny a neměl v úmyslu do Polska vůbec jet. To vypovídá o účelovosti konstrukce o údajném vyslání žalobce do České republiky za účelem plnění úkolů polského zaměstnavatele, jak bylo nahlášeno Úřadu práce ČR (tato otázka nicméně není předmětem soudního přezkumu, neboť žalobce ji v žalobě nenamítal). Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu po stanovenou dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu. Pokud pak žalobce spekuluje, že nebude moci na území EU vstoupit ani poté, i tato argumentace není důvodná. Právní předpisy nic takového nepředpokládají a nelze předjímat možná správní rozhodnutí ohledně budoucích povolení k pobytu; navíc vůči zamítnutí žádostí o pobytová oprávnění by se žalobce mohl bránit žalobou ve správním soudnictví. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Ostatně žalobce žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života neuvedl (s výjimkou zmínky o ztrátě možnosti pobytu v Polsku a ohrožení kladného vyřízení jeho pozdějších žádostí o pobytové oprávnění).
31. K námitce, že správní orgán nebral v potaz udělené vízum na území Polské republiky, soud uvádí, že uložení správního vyhoštění správním orgánem České republiky nevede bez dalšího k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na území Polské republiky z titulu v té době stále platného dlouhodobého víza. Předně je nutné zmínit, že správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území a jeho uložení nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval (jak ostatně žalobce i učinil) na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). V případě uložení správního vyhoštění je členský stát, který povolení k pobytu vydal, informován o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen

vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž uložil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, pouze do vnitrostátního informačního systému. Z uvedeného tak vyplývá, že uložení správního vyhoštění nemá nutně právní účinky ve vztahu k území všech členských států Evropské unie.

32. Žalobce dále prezentoval názor, že žalovaný měl zohlednit při svém rozhodnutí délku vedeného řízení ve vztahu k přijatému opatření z důvodu, že žalobce se po celou dobu probíhajícího řízení zdržoval mimo území České republiky. Soud v první řadě uvádí, že žalobce v rámci odvolání tuto námitku neuplatnil, žalovaný se jí tak nemohl zabývat. Dále je nezbytné připomenout, že do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl žalobce omezen v možnosti pobývat na území České republiky, povinnost opustit území České republiky vznikla žalobci až právní mocí rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce dobrovolně opustil území České republiky již dříve, je tak v tomto ohledu zcela irelevantní.
33. Dalším žalobním bodem žalobce shledával rozhodnutí nepřezkoumatelnými z důvodu nedostatečného zdůvodnění délky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že není zřejmé, na jakém základě správní orgány vyměřily právě stanovenou délku správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo právě ke stanovení takové doby přistoupeno. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila a shledala jej dostatečně individualizované. Stanovenou dobu považuje za odpovídající okolnostem případu, především pak zdůraznila, že se žalobce beze všech pochybností dopouštěl protiprávního jednání, které trvalo po několik měsíců, a to konstantně po celou dobu svého pobytu na území České republiky a vyzdvihla, že žalobce měl dokonce úmysl činit tak po dobu 5 měsíců. Soud tak nemá, co by správním orgánům v posouzení této otázky vytkl, neboť má za to, že byly posouzeny rozhodující okolnosti, a to závažnost protiprávního jednání a doba jeho trvání. Pokud žalobce v žalobě zdůrazňuje svou nulovou trestněprávní i přestupkovou minulost, lze usuzovat, že v opačném případě by nepochybně byla doba zákazu vstupu stanovena delšího trvání, což ostatně shodně uváděl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
34. Poslední námitka žalobce směřovala vůči nedostatečné lhůtě poskytnuté k vycestování, která též nebyla dle názoru žalobce řádně odůvodněna. Nesprávně však v žalobě brojil proti 15denní lhůtě, přestože mu byla poskytnuta lhůta v trvání 30 dnů. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 3 stanoví dobu k vycestování v rozmezí 7 až 60 dnů. Soud má za to, že odůvodnění stanovené doby 30 dnů bylo dostatečné, když bylo uvedeno, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a má finanční prostředky na vycestování a zároveň neuvedl žádné zvláštní záležitosti, které by mu ve vycestování bránily. Soud se plně ztotožňuje se závěry žalované, že doba stanovená přibližně v polovině zákonného rozpětí byla dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním, a zdůrazňuje přitom jednak to, že žalobce sám z vlastní vůle žádné specifické záležitosti, které by byl nucen vyřešit před odjezdem, netvrdil, a jednak to, že současně v žalobě tvrdí, že se v podstatě po celou dobu správního řízení zdržoval mimo území České republiky, což činí jeho argumentaci

přinejmenším rozporuplnou, ne-li až účelovou. Soud tedy ani tuto námitku neshledal nedůvodnou.

35. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 6. srpna 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce